

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗΚΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 238

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Υπέρλαμπρο φῶς σκεπάζει τούς Ἱερεῖς!!!

Κάποτε, ὁ Ἱερεὺς Ἰάκωβος, ὁ μετέπειτα Ὅσιομάρτυς, ἀφοῦ “πῆρε καιρὸ”, μπήκε μέσα στὸ Ἅγιο Βῆμα, γιὰ νὰ ἐνδυθῆ τὰ ἄμφιά του καὶ νὰ τελεσθῆ τὴν Θεῖα Λειτουργία. Ἦλθε τότε σὲ ἔκστασι καὶ θεωρία καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του εἶδε τὰ ἐξῆς:

“Ὁταν ἄρχισε νὰ ἐνδύεται τὴν ἱερατικὴ του στολή, στάθηκε μπροστὰ του ἓνα λαμπρὸ, λευκότατο Φῶς, σάν τὴν καθαρὴ αὐγὴ πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος. Ἦταν -λέγει- τὸ φῶς τῶν Ἀγγέλων. Ὅπου κι ἂν ἐκινεῖτο ὁ Λειτουργὸς Ἱερεὺς, αὐτὸ τὸ ὑπερκόσμιο Φῶς τὸν ἀκολουθοῦσε.

“Ὁταν ἄρχισε νὰ προσκομιζῆ τὰ Τίμια Δῶρα, νὰ τὰ ἐτοιμάζῃ δηλαδὴ στὴν Ἁγία Πρόθεσι, ὁ Ναὸς πλημμύρισε ἀπὸ Ἀγγέλους, πού χωρίσθηκαν σὲ τέσσερις μεγάλες ὁμάδες, τέσσερα Τάγματα, πού τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ πῆγε στὶς τέσσερις γωνίες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ... ἐνῶ ἓνα ξεχωριστὸ πλῆθος Ἀγγέλων ὑπηρετοῦσε τὸ Ἅγιο Βῆμα....

Τελειώνοντας τὴν Προσκομιδῆ, σκέπασε τὰ Τίμια Δῶρα μὲ τὰ ἱερά καλύμματα, πού ἀμέσως τὰ κάλυψε ἓνα πλούσιο, λευκότατο, νοητὸ φῶς. Καὶ αὐτὸ, διότι, ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, τὰ καλύμματα, ἐκτός ἀπὸ τὰ σπάργανα τοῦ Θεοῦ Βρέφους, φανερῶνουν καὶ τὸ νοητὸ Φῶς τῆς θείας Μεταμορφώσεως. Τὸ ὑπέρλαμπρο αὐτὸ Φῶς παρέμεινε στὴν Ἁγία Πρόθεσι μέχρι τὴν Μεγάλῃ Εἰσοδῷ.

“Ὁταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς Μεγάλῃς Εἰσόδου καὶ πῆρε τὰ “Ἁγία” στὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ, ἐξερχόμενος ἐκ τῆς βορείας Πύλης, τὸ ἐράσιμον αὐτὸ νοητὸν Φῶς τὸν ἐκάλυπτε ὀλόκληρο, μαζὶ μὲ τὰ Τίμια Δῶρα καὶ μάλιστα προπορευόταν. Μὲ τὴν κυκλικὴ κίνησί του μέσα στὸν Ναό, τὸ Φῶς αὐτὸ σκέπασε νοητὰ καὶ ἀκατάληπτα καὶ ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα....

Μόλις γύρισε πρὸς τὸ Ἅγιο Βῆμα καὶ ἔβαλε τὰ Τίμια Δῶρα πάνω στὴν Ἁγία Τράπεζα, τὸ ὑπέρλαμπρον αὐτὸ νοητὸν Φῶς τὴν περικύκλωσε σάν τὸν γύρο τῆς σελήνης. Στὴν μέση δὲ ἐκείνου τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς εὐρίσκετο ὁ ἴδιος μὲ τὰ Τίμια Δῶρα... Ἐξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν παραδοξότατο φωτεινὸ κύκλο, σκεκόταν πλῆθος Ἀγγέλων μὲ πολλὴ εὐλάβεια, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ πλησιάσουν πρὸ κοντά. Εἶναι τὰ μυστήρια “εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι”, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν.

Ηὄψις του καθίστατο ὅλη Φῶς, ὁμοίως καὶ τὰ ἄμφιά του· ἀπὸ τὸ στόμα του δέ, ἐξήρχοντο συνεχῶς ἀστραπὲς θεοῦ Φωτὸς, ὅταν ἔλεγε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐκφωνοῦσε τὶς λειτουργικὲς Εὐχές. Ὅμοιες ἐκλάμψεις θεοῦ Φωτὸς ἐξήρχοντο καὶ ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, ὅταν εὐλογοῦσε τὸν λαό. Καὶ τὸ φοβερώτερο ἀπ’ ὅλα εἶναι ὅτι εἶδε μετὰ τὸν Καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων τὸν Κύριο, καθισμένον ὡς Νῆπιον πάνω στὸ ἅγιο Δισκάριο, μέσα σὲ Φῶς ὑπὲρ τὸν ἥλιον λαμπρότερον....

Καθὼς δὲ ἐμέλισεν τὸν ἄμνον εἰς τέσσερα μέρη ΙΣ-ΧΣ-ΝΙ-ΚΑ, εἶδε νὰ χύνεται τὸ Τιμιον Αὐτοῦ αἶμα στὸ ἅγιο Ποτήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κοινώνησε αὐτὸς καὶ ὁ λαός. Καὶ μὲ τὸ “Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός...” εἶδε τὸ Θεῖο Βρέφος ἀκέραιο καὶ μαζὶ μὲ τὶς στρατιές τῶν Ἀγγέλων νὰ ἀναβαίνει στοὺς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς.

Γερόντων

✘ Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά θεῖον ἐργαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι μεταπλάθονται ἀπὸ κακοὺς εἰς καλοὺς, ἀπὸ ἀμαρτωλοὺς εἰς δικαίους, ἀπὸ ἀσεβεῖς εἰς ἀγίους.

✘ Οἱ βλάσφημοι λογισμοὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια. Ἄλλες αἰτίες

τέτοιων λογισμῶν εἶναι: ἡ κατάκρισι τοῦ πλησίον, ἡ συκοφαντία, ὁ ἐλεγχος τοῦ πλησίον, ἡ ραθυμία, ἡ αὐθάδεια, ἡ αὐθαιρεσία. Ἀντιθέτως ἡ ταπεινώσι, ἡ αὐτοεξουδένωσι καὶ ἡ αὐτοκατάκρισι τοὺς διώχνουν. Ἐπίσης ἡ περιφρόνησι σ’ αὐτοὺς, ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἐξομολόγησι τοὺς μᾶς ἀπαλλάσσουν πρὸ γρήγορα, παρά ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μόνονι μας, πολεμοῦμε μὲ τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦς.

† **Γέρων Ἰουστίνος**

✘ Ὅσο ὁ ἄνθρωπος τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλλον, τόσο ἡ χάρις τοῦ Κυρίου περισσεύει σ’ αὐτόν. Διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη.

✘ Τόσο πολλὴ μέριμνα καὶ φροντίς ὑλικὴ κατέλαβε σήμερον τοὺς ἀνθρώπους καὶ τελεία καταφρόνησις εἰς τὴν νηπτικὴ, πού πολλοὶ ὄχι μόνον δὲν θέλουν νὰ μάθουν, νὰ πράξουν αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἂν κάποιος μιλήσῃ γι’ αὐτὰ ἐξεγείρονται ἐναντίον του.

† **Γέρων Ἰωσήφ**

✘ Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐκπέμψῃ ἀκτίνες. Πρέπει ὅμως ὁ ἄλλος νὰ ἔχῃ καλὸ δέκτη γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ.

✘ Σᾶς δίδω μία συμβουλή: ποτέ νὰ μὴ δέχεσθε πρόσωπα μὲ κωδωνοκρουσίες καὶ ἐπαίνους. Νὰ τὰ δέχεσθε μὲ ἀγάπη μετρημένη. Ποτέ μὴν παίρνετε πρόσωπα μὲ τὴν σκέψι τῆς μονιμότητος, ἀνευ δοκιμῆς. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης, τότε, καὶ καλοκαίρι νὰ εἶναι, κρυώνει, παγώνει...

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος**

✘ Ὁ πνευματικὸς ἀγῶνας πού ἔχει περισσότερο κόπο δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ νὰ προσεύχεται κάποιος στὸν Θεό. Διότι πάντοτε, ὅταν θέλει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσευχηθῆ, οἱ δαίμονες τὸν ἐμποδίζουν. Γιατὶ ξέρουν ὅτι ἀπὸ τίποτε ἄλλο δὲν ἐμποδίζονται, παρά μόνο ἀπὸ τὴν προσευχὴ στὸν Θεό. Τὸ νὰ προσεύχεται κάποιος μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς χρειάζεται ἀγῶνα.

† **Γέρων Κλεόπας**

όν γνωρίζουμε όλοι τόν Ἅγιο Δημήτριο. Εἶναι ὁ στρατιωτικός Ἅγιος, μέ τήν ρωμαϊκή πανοπλία ἐπάνω στό κόκκινο ἄλογο, ὅπως τόν βλέπουμε στίς εἰκόνες. Εἶναι ὁ πολιοῦχος Ἅγιος, πού τιμᾷ ιδιαίτερα ἡ Θεσσαλονίκη. Ἄς τά πάρουμε ὅμως μέ τήν σειρά.

Ὁ Δημήτριος γεννήθηκε στήν Θεσσαλονίκη. Ἀπό μικρός ἔδειξε ὅτι θά γινόταν ἕνας σπουδαῖος ἀθλητής. Εἶχε λεβέντικο παράστημα, σῶμα δυνατό, μάτια πού ἀστραφταν ἀπό ἐξυπνάδα, πόδια πού ἔτρεχαν σάν ἀστραπή, πρόσωπο ὡραῖο, καρδιά ἠρωϊκή καί γενναῖο φρόνημα. Εἶχε ὅλα τά χαρακτηριστικά ἑνός σπάνιου παλληκαριοῦ. Ὅλοι τόν ζήλευαν γιά τήν λεβεντιά του καί γιά τά ψυχικά του χαρίσματα.

Ὁ Δημήτριος, μέ τόσα προσόντα προικισμένος, δέν ἄργησε ν' ἀναδειχθῆ. Νεαρός ἀκόμα κατατάχθηκε στόν ρωμαϊκό στρατό. Σύντομα ὅλοι κατάλαβαν πῶς ὁ ἀξιωματικός Δημήτριος διέφερε ἀπό τούς ἄλλους ἀξιωματικούς. Πρῶτος στίς μάχες, πρῶτος στά κατορθώματα, πιστός στό καθῆκον. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτορας, ἐκτιμώντας τά προτερήματά του, τόν διώρισε στρατηγό-διοικητή τῆς Θεσσαλονίκης καί ὅλης τῆς περιοχῆς. Τόσο νεαρός στό πιό μεγάλο ἀξίωμα!

Ὁ Δημήτριος εἶχε ἕνα ἔκτακτο χάρισμα. Ἦταν χριστιανός. Ἐνας ἀπό τούς χριστιανούς τῆς δύσκολης ἐκείνης ἐποχῆς. Τότε αὐτοκράτορες ἦταν ὁ Διοκλητιανός καί ὁ Μαξιμίνος, καί οἱ δύο σκληροί διώκτες τῶν χριστιανῶν. Πού νά ἤξεραν πῶς ὁ γενναῖος στρατηγός τῆς Θεσσαλονίκης ἦταν χριστιανός!

Ὁ Δημήτριος δέν ἦταν ἕνας ἀπλός χριστιανός. Μόλις τελείωνε τήν δουλειά του κάθε ἡμέρα, ἐβγαζε τά λαμπρά ρούχα του, φοροῦσε ρούχα ἀπλοϊκά καί γύριζε ὅλη τήν Θεσσαλονίκη, μιλοῦσε στούς

ἀνθρώπους γιά τόν Χριστό καί τήν ἀληθινή πίστι. Εἶχε ἕνα μόνο σκοπό: νά κάνη κάθε ἡμέρα κι ἕναν καινούργιο χριστιανό. Καί μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ τά κατάφερνε.

Μιά τέτοια δρᾶσι, ὅμως, δέν ἦταν δυνατόν νά μείνη κρυφή. Σέ λίγο καιρό τό ἔμαθαν οἱ Ρωμαῖοι ἄρχοντες. Ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας πῆγε στήν Θεσσαλονίκη, κάλεσε τόν Δημήτριο καί τοῦ εἶπε:

- Ἐγώ σέ τίμησα μέ τό πιό μεγάλο ἀξίωμα. Σέ ἔκανα στρατηγό, γιατί θαύμασα τά προσόντα σου. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐσύ φάνηκες ἀνάξιος τῆς τιμῆς αὐτῆς, λατρεύοντας τόν Χριστό;

- Βασιλιᾶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δημήτριος. Σ' εὐχαριστῶ γιά τήν τιμή πού μοῦ ἔκανες. Κι ἐγώ σ' ἀγαπῶ καί σέ τιμῶ. Καί τό ἔχω δεῖξει σέ τόσες μάχες, πού πολέμησα γιά σένα. Μά πρέπει νά ξέρεις πῶς πάνω ἀπό ἐσένα ὑπάρχει ἕνας ἄλλος βασιλιᾶς. Κι Αὐτόν Τόν ἀγαπῶ καί Τόν τιμῶ ἀπείρως πιό πολύ ἀπό ἐσένα. Κι αὐτός ὁ βασιλιᾶς εἶναι ὁ Θεός.

- Κι ἐγώ πιστεύω σέ θεοῦς, Δημήτριε. Σ' αὐτούς πρέπει νά πιστεῦσς κι ἐσύ.

- Ὅχι, βασιλιᾶ, αὐτοῖ οἱ θεοί, πού λατρεύεις ἐσύ, εἶναι ψεύτικοι. Ἐγώ πιστεύω στόν ἀληθινό Θεό, στόν Ἰησοῦ Χριστό.

- Σκέψου καλά, Δημήτριε, γιατί θά χάσης ὅλα τά ἀξιώματά σου καί θά τιμωρηθῆς σκληρά.

- Δέν φοβᾶμαι, βασιλιᾶ. Εἶμαι ἔτοιμος νά πάθω ὅ,τιδήποτε γιά τόν Χριστό μου.

Ἐξωργισμένος ὁ αὐτοκράτορας διέταξε ἀμέσως νά τόν πάρουν καί νά τόν ρίξουν στήν φυλακή. Οἱ ἴδιοι του οἱ στρατιῶτες τόν ἐγδυσαν καί τόν ὠδήγησαν σάν κακοῦργο στήν φυλακή, στά λουτρά τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὅμως ὁ Δημήτριος δέν ἦταν μόνος. Ἐνα βράδυ φῶς ὑπερκόσμο φωτίσει τό σκοτεινό κελλί του. Ἐνας Ἄγγελος φανερώθηκε, κρατώντας ἕνα λευκό στεφάνι, πού τό ἔβαλε στό κεφάλι τοῦ γενναῖου ἀθλητή. Ὑστερα ἀπό λίγες ἡμέρες δέχθηκε καί ἄλλη ἐπίσκεψι: ἦταν ὁ Νέστορας, ἕνας ἀπό τούς νεαρούς πού κατηχοῦσε.

- Δάσκαλε, ἦρθα νά πάρω τήν εὐχή σου. Θά πάω νά παλέψω, τοῦ εἶπε.

- Μέ ποιόν;

- Ἐξω τό στάδιο σείεται. Ὁ αὐτοκράτορας ἔχει φέρει ἕναν γίγαντα, πού τόν λένε Λυαῖο. Καί προκαλεῖ ὅλους νά παλέψουν μαζί του. Κανείς δέν τολμᾷ. Σκέφθηκα, δάσκαλε, νά παλέψω ἐγώ μαζί του. Εἶμαι μικρός, μά ἔχω μαζί μου τόν Χριστό καί μέ τήν δική Του δύναμι θέλω νά νικήσω,

γιά νά δοξαστή τό ὄνομά Του. Δῶσε μου τήν εὐχή σου.

- Νέστορα, εἶπε συγκινημένος ὁ Δημήτριος **“καί τόν Λυαῖον νικήσεις καί ὑπέρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις”**. Πήγαινε στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Νέστορας μπῆκε στήν ἀρένα ἀποφασισμένος γιά

τήν μάχη. Ὁ αὐτοκράτορας, βλέποντας τόν μικρόσωμο νεαρό νά πηγαίνει πρὸς τό μέρος τοῦ γίγαντα Λυαίου, τοῦ εἶπε:

- Ἐσύ, παιδί μου, θά παλέψης μέ τόν γίγαντα; Γιατί θέλεις νά πεθάνης; Μήπως δέν σοῦ ἀρέσει ἡ ζωή;

- Ὅχι, θέλω νά παλέψω, γιατί πιστεύω πῶς θά τόν νικήσω. Ὁ αὐτοκράτορας ξέσπασε σαρκαστικά σέ γέλια, μά ἐμπρός στήν ἐπιμονή τοῦ Νέστορα ἔδωσε τό σύνθημα γιά

τήν πάλη. Ὁ νεαρός Νέστορας ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί ψέλλισε: **“Θεέ τοῦ Δημη-**

τρίου, βοήθει μοι”. Καί λέγοντας αὐτά ὠρμησε ἐναντίον τοῦ Λυαίου. Ὅλοι περίμεναν νά τόν δοῦν σωριασμένο κάτω. Ἀντί γι' αὐτό ὅμως εἶδαν σωριασμένο τόν Λυαῖο... Μέ κάποια ἐξυπνη καί ἀστραπιαία κίνησι ὁ Νέστορας τόν εἶχε χτυπήσει σέ τέτοιο σημεῖο, πού τόν ἄφησε νεκρό.

Ὁ κόσμος τά εἶχε χάσει καί ὁ αὐτοκράτορας ἀναρωπιόταν πῶς ἔγινε αὐτό. Κάποιοι καλοθελητές τόν πλησίασαν καί τοῦ μετέφεραν τά λόγια, πού εἶχε πει ὁ Νέστορας, ὅτι εἶχε δηλαδή ἐπικαλεσθῆ τόν Θεό τοῦ Δημητρίου, τόν ἀληθινό Θεό.

Δίχως ἀναβολή ὁ αὐτοκράτορας ἔβγαλε διαταγή. Ρωμαῖοι στρατιῶτες ὠρμησαν μέ λύσσα καί ἔκοψαν τό κεφάλι τοῦ νεαροῦ Νέστορα. Μετά ἦρθε καί ἡ σειρά τοῦ μεγάλου δασκάλου καί κατηχητή. Οἱ δῆμοι ἔτρεξαν στήν φυλακή καί μέ τίς αἰχμηρές τους λόγχες τρύπησαν σ' ὅλο τό σῶμα τόν Δημήτριο. Τό αἷμα ἔτρεχε ποτάμι. Σέ λίγο ὁ μαρτυρικός θάνατος σφράγισε τήν ζωή τοῦ Δημητρίου, μιά ζωή γεμάτη ἱεραποστολική φλόγα.

Νέστορας καί Δημήτριος, μαθητής καί κατηχητής, μαζί στόν οὐρανό!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ὁ ἀγαπημένος μας ΑΓΙΟΣ

**Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου
τιμᾶται στίς 26 Ὀκτωβρίου καί τοῦ
Ἁγίου Νέστορα στίς 27 Ὀκτωβρίου**

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΥΠΟΚΛΙΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἡ ἱστορία τῶν Μαρτύρων Ταρασίου, Πρόβου καὶ Ἀνδρόνικου, ὅπως περιγράφεται στίς Πράξεις τῶν Χρονικῶν τοῦ Βαρόνιου, στά 290 μ.Χ., εἶναι μιά ἱστορία, ὅπου τὰ ἄγρια ζῶα ἀπεδείχθησαν πολύ πιό εἰρηνικά καὶ φιλικά ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Οἱ Μάρτυρες αὐτοί, ἀφοῦ βασανίσθηκαν φρικτά στήν Ταρσό τῆς Κιλικίας κι ἀφοῦ πλέον δέν εἶχε ἀπομείνει οὔτε ἓνα σημεῖο τοῦ σώματός τους χωρίς πληγή, μέ τὰ κόκκαλά τους σπασμένα, σχεδόν ἡμιθανεῖς,

μεταφέρθηκαν στήν ἀρένα, ὅπου ὁ διοικητής Μαξέντιος θέλησε νά τούς ἐπιδείξει στό πλήθος, πρὶν τούς παραδώσει στά ἄγρια θηρία γιά νά τούς φάνε.

Ὅταν οἱ στρατιῶτες ἀπέθεσαν καταγῆς τὰ κατακρεουργημένα κορμιά τῶν Μαρτύρων, οἱ θεατές τρόμαξαν. Πολλοί ἀπ' αὐτούς ἄρχισαν νά κατηγοροῦν τόν Μαξέντιο, ἄλλοι σηκώθηκαν νά φύγουν σέ ἔνδειξι διαμαρτυρίας γι' αὐτή τήν θηριωδία.

Ὁ Μαξέντιος, ἐξωργισμένος, παρήγγειλε στόν ἀξιωματικό τῆς φρουρᾶς νά σημειώση τὰ ὀνόματα ὄλων ὅσοι ἐγκατέλειπαν τήν ἀρένα, γιά νά τούς τιμωρήση. Ὑστερα, διέταξε ν' ἀφήσουν ἐλεύθερη μιά ἄγρια ἀρκούδα. Τό ζῶο ὅμως δέν πλησίαζε τούς Μάρτυρες. Κατόπιν, ἐλευθέρωσαν μιά ἄλλη ἀρκούδα, πού εἶχε ξεσκίσει τρεῖς ἀνθρώπους νωρίτερα, ἐκεῖνη τήν ἡμέρα. Κι αὐτή ὅμως κάθησε στά πόδια τοῦ Ἀνδρόνικου καὶ ἄρχισε νά τοῦ τὰ γλύφει. Μάταια ὁ Μάρτυρας τῆς τραβοῦσε τίς τρίχες, προσπαθώντας νά τήν ἐξαγριώση. Ἐκεῖνη ἐξακολούθησε νά κάθεταί ἀτάραχη στά πόδια του καὶ νά τόν κοιτάζει.

Ὁ Τερεντάνιος, πού προΐστατο τῶν βασανιστηρίων, φοβούμενος τήν ὀργή τοῦ Μαξέντιου, ἔστειλε νά φέρουν στήν ἀρένα μιά φοβερή λέαινα, πού τούς εἶχε στείλει ἀπό τήν Ἀντιόχεια ὁ Ἡρώδης. Ὡστόσο, ἡ λέαινα πλησίασε τούς Μάρτυρες καὶ γονάτισε μπροστά στόν Ταράσιο. Ἔτσι ὅπως καθόταν στά πόδια του, ἤρεμη καὶ ἀπαθής, ἔμοιαζε περισσότερο μέ πρόβατο, παρά μέ θηρίο.

Οἱ θεατές ἄρχισαν νά κραυγάζουν μέ θαυμασμό, πράγμα πού ἔκανε ἐξαλλο τόν Μαξέντιο. Διέταξε τούς στρατιῶτες νά ἐξαγριώσουν τό ζῶο μέ κάθε τρόπο. Μάταιος κόπος. Κάποια στιγμή ἀντίθετα, ἡ λέαινα πέρασε τήν μάντρα τῆς ἀρένας μέ μιά δρασκειλία καὶ μπήκε στό κλουβί τῆς.

Ὁ Τερεντάνιος, διαπιστώνοντας ὅτι ὅλα τὰ θηρία, παρά τὰ ἄγρια ἐνστικτά τους, σεβάσθηκαν τούς Μάρτυρες, διέταξε χωρίς καθυστέρησι τόν ἀποκεφαλισμό τους.

ΑΡΚΟΥΔΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ

Ὁ Πατήρ Ναζάριος ἀνακαίνησε ἐκ βάθρων τό Μοναστήρι τοῦ Βαλαάμ, πού βρίσκεται στήν λίμνη Λατόγκα τῆς Ρωσίας. Μέ τόν ἐρχομό του ἐκεῖ στά 1782, ὡς Γέροντας τῆς Μονῆς, φρόντισε γιά τήν ἀναζωογόνησι τῆς ἀδελφότητος.

Τό 1801 ἔφυγε ἀπό τό Βαλαάμ καὶ ἀπομονώθηκε σέ μιά κοντινή περιοχή γιά τρία χρόνια. Ὑστερα γύρισε στό Σάρωφ, τήν Μονή τῆς μετανοίας του, ὅπου ἐζῆσε σάν ἐρημίτης στό ὁμώνυμο δάσος μέχρι τόν θάνατό του, στίς 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1809.

Ὁ Πατήρ Ναζάριος ἀνέπτυξε μιά φιλική σχέσι μέ τίς ἀρκούδες τῆς περιοχῆς. Τά βράδια συνήθιζε νά βαδίζει ἀνάμεσα στά δένδρα τοῦ δάσους, ψάλλοντας κατά τήν Ἀρχαία Τάξι τῶν Δώδεκα Ψαλμῶν. Οἱ ἀρκούδες, ὄχι μόνο δέν τόν πείραξαν ποτέ, ἀλλά συχνά τόν ἀκολουθοῦσαν ὅσιν ὥρα ἐψελνε.

Σίμωνος Μοναχοῦ

Ἄπερίσπαστοι στά λόγια τῆς ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἡ προσευχή τοῦ χριστιανοῦ, ἔλεγε ὁ Γέροντας Σιλουανός, πρέπει νά γίνε-ται πρῶτον μέ διάθεσι εἰρηνική, ὕστερα μέ ἡσυχία καὶ κοσμιότητα. Ὅταν προσεύχεται μαζί μέ ἄλλους στήν ἐκκλησία, πρέπει ν' ἀποφεύγη τίς ἐξωτερικεύσεις τῆς εὐλαβείας του καὶ τίς δυνατές φωνές, πού φέρνουν σύγχυσι στόν ἴδιο καί στούς ἄλλους.

Ἡ προσευχή ὀφείλει νά γίνεται μέ ἐσωτε-ρικό πόνο τῆς καρδιάς καὶ μέ ἤρεμο νοῦ, ἀφοσιωμένο στόν Θεό.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού ὑποφέρουν ἀπό ἀρρώστιες καὶ δέχονται καρτερικά τόν πό-νο, χωρίς φωνές καὶ φασαρία, σιωπηλά καὶ ὑπομονετικά. Ἄλλοι πάλι χαλοῦν τόν κόσμο ἀπό τίς φωνές. Μήπως ὅμως ἀποφεύγουν τόν πόνο. Μᾶλλον τόν αὐξάνουν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μέ τήν προσ-ευχή. Οἱ πνευματικώτεροι ἄνθρωποι προσ-εύχονται ἀθόρυβα μέ "στεναγμούς ἀλαλή-τους". Ἔτσι διατηροῦν τήν ψυχική τους γαλήνη. Ἄλλοι δέν συγκρατοῦν τόν ἑαυτό τους. Προσεύχονται μεγαλοφώνως, μέ ἐκ-δηλώσεις ἐξωτερικές, πού σκανδαλίζουν συχνά τούς ἄλλους.

Ὁ πραγματικός χριστιανός πρέπει ν' ἀπο-φεύγη τήν ἀκαταστασία καὶ τὰ ἐξωτερικά σχήματα. Νά προτιμᾷ τήν τάξι, τήν ἡσυχία καὶ τήν ταπεινῶσι. Αὐτό ζητᾷ καὶ ὁ Θεός.

Ἔνας Ἀδελφός ρώτησε κάποτε τόν Ὅσιο Σιλουανό, πού εἶχε μεγάλη πείρα στά πνευματικά:

- Πῶς ν' ἀποκτήσω κατάνυξι στήν προσ-ευχή, Ἀββᾶ μου;

Καί τοῦ ἐμπιστεύθηκε πῶς ἔκανε μεγάλη προσπάθεια νά ψάλλει μελωδικά, γιά ν' ἀπο-φεύγη τήν ὑπνηλία πού τόν ἐπιανε τήν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας.

- Ἡ ψυχή, παιδί μου, δέν συγκινεῖται τόσο ἀπό τήν μελωδία, ὅσο ἀπό τό περιεχόμενο τοῦ ψαλμοῦ, ἐξήγησε ὁ Ὅσιος. Προσέχον-τας μόνο νά ψάλλης μελωδικά, κινδυνεύεις νά πέσης σέ κενοδοξία καὶ νά σκληρύνῃ πιό πολύ ἡ καρδιά σου. Εἴτε προσεύχεσαι, εἴτε ψάλλεις, νά ἔχης πάντοτε βαθειά συναι-σθησι ὅτι βρίσκεσαι μπροστά στόν Ἅγιο Θεό. Μὴν ἐπιτρέπῃς στόν νοῦ σου νά ρεμ-βάζῃ. Ἀγάπησε τήν ταπεινοσύνη, πού γεννᾷ τήν κατάνυξι. Μὴ θέλῃς νά κάνῃς ἐπίδειξι τῆς σοφίας καὶ τῶν γνώσεών σου. Προτιμᾷ νά διδάσκεισαι παρά νά διδάσκῃς. Κοντά στά παραπάνω, βλέποντας ὁ Θεός τήν ἀγαθή σου προαίρεσι, θά σοῦ δώσῃ τό χάρισμα τῆς κατανύξεως.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ: ανάλογα μέ τήν πάθησι καί ... τό φάρμακο!

Ενας πνευματικός άνθρωπος, έλεγε ό "Άγιος Παΐσιος, όταν θέλη νά βοηθήση κάποιον, προσπαθει νά τόν συνδέση μέ τόν Χριστό καί όχι νά τόν συνδέση μέ τόν εαυτό του. Τότε καί ό ένας καί ό άλλος έχουν τόν μισθό τους και τά πράγματα πάνε κανονικά. Όταν όμως ό άνθρωπος αγωνίζεται καί κοιτάζη πώς νά ευχαριστήση αυτόν πού προσπαθει νά τόν συνδέση μέ τόν Χριστό καί δέν κοιτάζη πώς ό Χριστός βλέπει αυτή τήν ενέργεια του, τότε ούτε τόν άνθρωπο πού τόν βοηθάει ευχαριστεί, ούτε τόν Χριστό, αλλά ούτε ό ίδιος ωφελείται, γιατί δέν δέχεται θειική βοήθεια.

Δηλαδή ούτε ό Χριστός ούτε ό πνευματικός χαίρονται γι' αυτό τό όποίο κάνει, αλλά ούτε ό ίδιος βοηθιέται, γιά νά ξεπεράση μιά δυσκολία.

Θά μέ ρωτήσετε βέβαια τί γίνεται αν κάποιος δέν καταλάβει σωστά αυτό πού του είπε ό πνευματικός. "Αν δέν κατάλαβε, επειδή είχε μιά επιθυμία καί ό νοϋς του ήταν εκεί, φταίει. Μερικοί τό θέλημα τό δικό τους τό κάνουν θέλημα του Θεού. Ρωτάει π.χ. κάποιος τόν πνευματικό γιά ένα πρόβλημά του καί έχει στόν λογισμό του τήν λύσι πού θέλει, πού τόν αναπαύει. Ο πνευματικός του λέει τί πρέπει νά κάνη, κι αυτός καταλαβαίνει ότι του είπε νά κάνη αυτό πού ήθελε. Καί τό κάνει μέ χαρά, νομίζοντας μάλιστα ότι κάνει ύπακοή.

Αλλά καί μερικές φορές αυτό, πού λέει ό πνευματικός, δέν πρέπει νά τό παίρνη κάποιος κατά γράμμα. Μπορεί νά είναι τρόπος του λέγειν.

Καί γιά νά επιβεβαιώση τά λεγομένα του, ό "Άγιος Παΐσιος διηγήθηκε στους παρισταμένους μιά περίπτωση πού του είχε τύχει.

Μιά σαρανταπεντάρα καθηγήτρια, πού είχε καί παιδιά, είχε μπλέξει μέ έναν δεκαεξάχρονο μαθητή της. Τό παιδί έφυγε από τό σπίτι του καί συζούσε μέ τήν καθηγήτρια. Όταν ό πατέρας του ήρθε στην Καλύβη μου καί

Πρός τιμήν τῆς άγιοκατατάξεως του πατρὸς Παΐσιου, θά δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτή, γιά λίγο καιρό, ιστορίες από τήν ζωή του Άγίου.

μου είπε τόν πόνο του, του είπα νά κάνη ό,τι του πει ό πνευματικός του γιά τό θέμα αυτό.

Πήγε λοιπόν τόν πνευματικό καί μετά ήρθε πάλι σ' έμένα. Εγώ εκείνη τήν ήμέρα είχα τήν Έξαρχία του Πατριαρχείου (άντιπροσώπους από τό Πατριαρχείο), δέν μπορούσα νά συζητήσω μαζί του καί του είπα: "Νά κάνης ό,τι σου είπε ό πνευματικός σου". Αυτός δέν έφευγε. Καί ευτυχώς πού δέν έφυγε καί επέμενε. Κάποια στιγμή πού ευκαιρήσα, τόν είδα λίγο καί μου είπε: "Γέροντα, άποφάσισα νά τήν σκοτώωω αυτή τήν γυναίκα, γιατί έτσι μου είπε ό πνευματικός μου". "Γιά στάσου, καλέ μου άνθρωπε", του λέω. "Τί ακριβώς σου είπε ό πνευματικός σου;". "Μου είπε: Αυτή ή γυναίκα θέλει σκότωμα". Καταλάβατε; Ο πνευματικός του είπε, τρόπος του λέγειν "αυτή ή γυναίκα θέλει σκότωμα", όχι νά τήν σκοτώση! Από τότε δέν λέω σέ κανέναν: νά κάνης ό,τι σου είπε ό πνευματικός σου, αλλά ρωτάω τί του είπε ό πνευματικός..."

Καί όταν κάποιος από τούς παρευρισκομένους ρώτησε τόν "Άγιο αν μπορεί κάποιος νά ζητάη βοήθεια από τόν πνευματικό του καί συγχρόνως νά προτεινη καί τήν λύσι, εκείνος άπάντησε:

- Τότε τί βοήθεια ζητάει. Είναι σαν νά πηγαίνη στόν γιατρό καί νά του ληη: "Αυτό τό φάρμακο νά μου δώσης". Ο άρρωστος όφείλει νά κάνη ύπακοή στόν γιατρό. Δέν θά του υποδείξη τί ειδους φάρμακα θά του δώση. Δέν είναι εδώ θέμα όρέξεως όπως μέ τά φαγητά καί τά γλυκά. Ανάλογα μέ τήν πάθησι, ό γιατρός δίνει καί τό φάρμακο...

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία
 ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
 ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
 ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Αστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
 Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
 Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
 ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 - κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με